

Siionin virsi 173 ehdotus

toisinto Kalajokilaaksosta

1. Soi, vir-te-ni, kii-tos-ta Her-ran. Hän on hy-vä, ar-mol-li -
nen, on kä-ten-sä lau - pi-as, voi-mal-li-nen. Ken ar-moon-sa
tur - va-si ker-ran, on rie-mui-ten muis-ta-va sen.

1. Soi, virteni, kiitosta Herran.
Hän on hyvä, armollinen,
on kätensä laupias, voimallinen.
Ken armoonsa turvasi kerran,
on riemuiten muistava sen.

2. Hän, Herramme, kuoleman alta
on noussut ja voittanut sen.
Työn täytti hän puolesta syntisien.
On hänellä voima ja valta
ja kirkkaus ihmeellinen

3. Hän vaikka on näin pyhä, suuri
ja valtias taivaan ja maan,
ei hylkää hän lastansa halvintakaan,
vaan suojansa antaa kuin muuri.
Näin hellintä hoitoa saan.

4. En pelkää siis vaarojen matkaa,
hän silloinkin kantaa ja vie,
kun polku on synkeä, kaita on tie.
Voin kanssansa taivalta jatkaa.
Hän vastakin auttava lie.

5. Kun matkalla Jaakobin lailla
yön ankaran painia saan
ja sielu on uupunut taistelemaan,
niin silti se, toivoa vailla,
on siunattu voittamanaan.

6. Soi, virteni, kiitosta Herran.
Hän aivan on ihmeellinen,
kun suurinta syntistä armahtaen
hän, laupias, lahjana kerran
suo rauhansa taivaallisen.

Mikko Katila
uud. Herkko Kivekäs